15/05/2019

“Οι τρεις άγιοι των ημερών μας”

/ Γνώμες

Κατά την χαριτωμένη έκφραση των Αγίων μας: «το Άγιον Πνεύμα είναι ο οικοκύρης της Ορθοδόξου Εκκλησίας». «Οικοκύρης» σημαίνει κύριος του οίκου και το Άγιον Πνεύμα είναι ο απόλυτος Κύριος της Εκκλησίας. Χωρίς την παρουσία Του, όλες οι πράξεις και τα Μυστήρια της Εκκλησίας, παραμένουν άκυρα, νεκρά. Έτσι λοιπόν, μεγάλη είναι η ευφροσύνη και η αγαλλίασίς μας, που βλέπουμε πως το Άγιον Πνεύμα μέχρι σήμερα δεν εγκατέλειψε την Ορθόδοξο Εκκλησία Του. Αντιθέτως, βλέπουμε πως στις αιρετικές εκκλησίες της Δύσεως, είναι Απών, εδώ και πολλούς αιώνες. Είναι λυπηρό να βλέπουμε, για παράδειγμα, πως οι παπικοί στον αγιασμό τους, ρίχνουν αλάτι και συντηρητικά, για να μην χαλάει(!). Επιπλέον, άλλα πολλά παράδοξα κάνουν, που μας αποκαλύπτουν οι ίδιοι, την παντελή απουσία του Αγίου Πνεύματος από τις εκκλησίες τους.

Έτσι λοιπόν, μέσα στα άπειρα που έχει χαρίσει το Άγιο Πνεύμα στην Εκκλησία Του, παρατηρούμε ένα πανέμορφο και χαριτωμένο φαινόμενο, δηλαδή, ανά τους αιώνες βλέπουμε να διακρίνονται τριάδες Αγίων και δεν είναι καθόλου τυχαίο αυτό. Το

βλέπουμε εξαρχείς με τους τρεις Γενάρχας και Πατριάρχας του Ιουδαϊκού Γένους, Αβραάμ, Ισαάκ και Ιακώβ. Στην συνέχεια, δεν το βλέπουμε αυτό στους Αγίους Αποστόλους, αλλά μετά από λίγους αιώνες, έλαμψαν οι Τρεις Ιεράρχες, Μέγας Βασίλειος, Ιωάννης Χρυσόστομος και Θεολόγος Γρηγόριος. Η επόμενη τριάς, είναι οι μεγάλοι Όσιοι, Αντώνιος, Ευθύμιος και Σάββας ο Ηγιασμένος. Μετά από αρκετούς αιώνες, έλαμψαν οι μεγάλοι τρεις Άγιοι, που κατατρόπωσαν την φοβερή αίρεση του παπισμού, Μέγας Φώτιος, Γρηγόριος ο Παλαμάς και Μάρκος ο Ευγενικός. Ενώ, πέρασαν αρκετοί αιώνες χωρίς να φανεί ιδιαίτερα το ευχάριστο αυτό φαινόμενο, παρόλου που αναγνωρίστηκαν αρκετοί Άγιοι. Το είδαμε όμως αυτό στις μέρες μας, πριν ακόμη η Αγία μας Εκκλησία, τους αναγνωρίσει ως Αγίους, οι πιστοί, κυρίως της Εκκλησίας της Ελλάδος, είχαν αγιογραφήσει εικόνα των Αγίων Γερόντων, Πορφυρίου, Παϊσίου και Ιακώβου, τους οποίους η Εκκλησία μας αναγνώρισε επίσημα μετά από λίγο καιρό. Ορίστε, που στις μέρες μας, που είναι κατεξοχήν πονηρές, το Άγιο Πνεύμα, μας εχάρισε μία νέα χαριτωμένη τριάδα Αγίων, που αρκετοί από εμάς, «ἐθεασάμεθα καὶ αἱ χεῖρες ἡμῶν ἐψηλάφησαν» . Δεν θα αναφερθώ σε βιογραφικά στοιχεία αυτών των τριών Αγίων, αλλά στο ευλογημένο δόσιμο προς την Εκκλησία, εν συντομία θα πω λίγα λόγια.

Ο Άγιος Πορφύριος, ήταν ο κατεξοχήν κήρυκας της Θείας Αγάπης. Δεν μπορούσε να εννοήσει ο Άγιος τους πιστούς του Χριστού, να είναι έξω από αυτήν την μέθη της Θείας Αγάπης ή του Θείου Έρωτος, όπως ο ίδιος συχνά έλεγε. Έτσι λοιπόν, σε όλες τις νουθεσίες και τις διδασκαλίες του, η βάση ήταν ο πιστός να ανακαλύψει την αγάπη του Χριστού, που όπως ιδιαίτερα τόνιζε, αυτή η ιερά μέθη της αγάπης, θα του θεραπεύσει όλα τα δυσάρεστα που συμβαίνουν μέσα και έξω από το σώμα του.

Ο Άγιος Παΐσιος, είχε άλλου είδους αγία τοποθέτηση προς την Εκκλησία. Είναι ο Άγιος, που μας μετέφερε την βαριά κληρονομιά των μεγάλων Καππαδοκών Αγίων, αφού και ο ίδιος είχε καταγωγή από τα Φάρασα της Καππαδοκίας. Είναι ο Άγιος, που μας δίδαξε την αυταπάρνηση και την άσκηση, ως μητέρες του αγιασμού. Ίσως, να είναι ο μοναδικός από τους συγχρόνους Αγίους, που πόνεσε τόσο πολύ, τον πονεμένο συνάνθρωπό του. Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, το κελλί της Παναγούδας, είχε μετατραπεί σε ιατρείο πνευματικό, για όλους τους ανθρώπους, μάλλον για όλη την Κτίση, γιατί πονούσε για όλα. Ο εαυτός του κυριολεκτικά, ήταν ένας απέραντος πόνος για όλα. Όμως πέραν από αυτά τα ιερά που ανέφερα, ο Άγιος είχε και μία επιπλέον μέριμνα για την Εκκλησία. Αγρυπνούσε με αγωνία, όταν άκουγε πως η Εκκλησία μας πολεμείται από αιρέσεις. Οι αγώνες του, εναντίον των αιρέσεων, είναι κάτι ξεχωριστό στον βίο του, που σε λίγους Αγίους το βλέπουμε. Επειδή, ποθούσε διακαώς το μαρτύριο για την αγάπη του Χριστού, ο Κύριος παραχώρησε να τελειωθεί η ζωή του, με μαρτυρικούς πόνους, εξαιτίας της ανιάτου νόσου του καρκίνου.

Ο Άγιος Ιάκωβος, καταγόμενος από την πονεμένη Μικρά Ασία, ήταν θα λέγαμε «ἐκ κοιλίας μητρὸς» Άγιος, αφού από το Δημοτικό Σχολείο που πήγαινε, εκδηλώθηκαν τα πνευματικά του χαρίσματα και ήδη θαυματουργούσε. Είχε μεγάλη παρρησία, προς τους Αγίους της Εκκλησίας μας, ιδιαιτέρως στους Αγίους Δαυίδ ἐν Εὐβοίᾳ και Ιωάννη τον Ρώσσο. Είχε καθημερινή συναναστροφή και συνομιλία μαζί τους, όπως έχουμε εμείς με τα προσφιλή μας πρόσωπα. Αυτό συνιστούσε και σε εμάς να το βιώσουμε. Βέβαια, άφηνε να εννοηθεί, πως για να το κατορθώσουμε αυτό, πρέπει να πάρουμε οριστικό διαζύγιο από την ψυχοφθόρο πονηρία, διότι αλλιώς, είναι φύσει αδύνατον να έχουμε ζωντανή επικοινωνία με τους Αγίους μας, που ζουν μέσα στην αγαθότητα του Αγίου Πνεύματος.

Αυτοί, εν ολίγοις, είναι τρεις πολυαγαπημένοι Άγιοι των ημερών μας. Είχαν το διακόνημα και οι τρεις, να γιατρεύουν τον πόνο των κουρασμένων ανθρώπων. Είναι αδύνατον να καταμετρηθεί αυτή η προσφορά τους. Βλέπουμε, πως όταν ο Θεός τους πήρε από ανάμεσά μας, πόσο αυξήθηκε το κακό στην πατρίδα μας(!). Ενώ, όσο ζούσαν αυτοί, δεν τολμούσε ο σατανάς να βλάψει, όσο ήθελε την Ελλάδα μας. Τώρα τί μέλλει γενέσθαι, που δεν υπάρχουν αντικαταστάτες, αυτών των μεγάλων Αγίων; Πού οδηγείται η χώρα μας; Ποιος και ποιοι θα σταματήσουν αυτόν τον φοβερό κατήφορο, που ετοίμασαν οι ασυνείδητοι πολιτικοί μας και όχι μόνο, για το κακό της πατρίδας μας;

Όντως, όλοι μας βρισκόμαστε σε μεγάλη απορία, διότι δεν βλέπουμε ανάμεσα μας αντικαταστάτες αυτών των τριών Αγίων και όχι μόνο· διότι κι άλλοι ήταν σύγχρονοί τους, όπως ο Άγιος Αμφιλόχιος Πάτμου, ο παπα-Εφραίμ Κατουνακιώτης ή και λίγο παλαιότεροι ακόμη, όπως ο Γέρων Φιλόθεος Ζερβάκος, ο Γέρων Ιωσήφ ο Σπηλαιώτης, ο πατήρ Χαράλαμπος Βασιλόπουλος, ο πατήρ Σίμων Αρβανίτης κ.α.

Τα στόματα όλων αυτών των Αγίων, ήταν άγια και τα λόγια τους είχαν πολύ βαρύτητα και όταν μιλούσαν το κακό αμέσως σταματούσε και αδρανούσε. Τώρα, πού βλέπουμε άγια στόματα και λόγια να έχουν βαρύτητα; Βλέπουμε, τους αγαπητούς μας προσκυνητές που έρχονται στο Άγιον Όρος, να έχουν ως πρώτο ερώτημα: «Πάτερ, μήπως γνωρίζετε κάποιον Γέροντα χαρισματούχο, διότι έχω ένα σοβαρό πρόβλημα». Δίκαια μας κάνουν αυτήν την ερώτηση, διότι αυτή η παρουσία, των χαρισματούχων Γερόντων, πάντοτε υπήρχε. Η Παναγία να μας λυπηθεί και να μας προσφέρει πάλι τέτοιους Αγίους, διότι αλλιώς θα μας ταλαιπωρήσει πάρα πολύ, ο πνευματικός λιμός. Βέβαια, σε καμία περίπτωση δεν εννοώ τους πρόχειρους και αυτόκλητους «χαρισματούχους» Γέροντες. Αυτοί, μόνο ζημία προκαλούν στο σώμα της Εκκλησίας.

Έτσι λοιπόν, λόγω της Αναστάσιμης περιόδου που διανύουμε, η ευχή όλων μας, είναι ο Χριστός και η Παναγία να αναστήσουν εκ νέου την πατρίδα μας και γιατί όχι, να μας χαρίσουν και άλλες χαριτωμένες τριάδες Αγίων, σαν αυτή των Πορφυρίου, Παϊσίου και Ιακώβου.

Ἀρσένιος μοναχὸς

Σκήτη Κουτλουμουσίου

Ἅγιον Ὄρος